"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ତୁମେ ପାବନ ହେଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ରାଜତ୍□ ମିଳୁଛି, ନିଜ ମତରେ ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବାରେ ବିଶେଷ କେଉଁ କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଦରକାର?

ଉତ୍ତର**:-** ସେବାରେ ଯିବା ବେଳେ କେବେ ହେଲେ ଛୋଟ ମୋଟ କଥାରେ କେହି କାହା ଉପରେ ଅଭିମାନ କର ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ନାରାଜ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯଦି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲୁଣପାଣି ହେଉଛନ୍ତି, କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଡିସ୍‌ସର୍ଭିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅପସେବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଆନ୍ତି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରୁଷିଯାଆନ୍ତି । ଓଲଟା କର୍ମ କରିବାରେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହିପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ହେବା ରଦ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପତିତ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ପାବନ କର୍ତ୍ତା ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ୍ ମଧ୍ୟ କହୁଛି, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପତିତ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯିଏ ବିକାରର ଅଧିନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଆମେ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟୁ । ଯେପରି ପାଦ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ଗୁରୁ, ମୁଲ୍ଲେକାଜୀ, ଅର୍ଥାତ୍ ମୁସଲମାନଙ୍କର ଧର୍ମଗୁରୁ, ବୌଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରାଇଲା? ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜେ ହୋଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏପରି ବହୁତ ଧର୍ମର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ତ ପାବନ କରାଉ ନାହାଁନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ୫ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କିଏ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇଲା? ପତିତ-ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇନାହାଁନ୍ତି ନା । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କ ବିନା ସଫଳତା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି, ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ନେବାକୁ ହିଁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବିକାର ଦ୍□ାରା ନୁହେଁ । ତାହା ହେଉଛି ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଯଦିଓ ତ୍ରେତାରେ ୨ କଳା ହୋଇ କମ୍ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ବିକାରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ଶ୍ରୀରାମ, ଭଗବତୀ ଶ୍ରୀ ସୀତା କହିଥାନ୍ତି ନା । ୧୬ କଳା ପୁଣି ୧୪ କଳା କୁହାଯାଏ । ଚନ୍ଦ୍ରମାର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ ନା । ତେଣୁ ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ପାବନ ନ କରାଇଛନ୍ତି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଗାଇଡ୍ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆରେ ପବିତ୍ର ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତା ଯୋଗୁଁ ମାନ୍ୟତା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପାବନ କରାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ସ୍□ତଃ ନିଜ ମତରେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ହିଁ ପାବନ ଦୁନିଆର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ପିଲାମାନେ କାମ ବିକାର ତୁମର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଏଥିରେ ହିଁ ତଳକୁ ଖସିଥାନ୍ତି । ଏପରି କେବେହେଲେ ଲେଖିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କ୍ରୋଧ କରିବାରୁ ମୁହଁ କଳା କରିଦେଲୁ । କାମ ବିକାର ପାଇଁ ହିଁ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମୁହଁ କଳା କରିଲୁ । ତଳକୁ ଖସିଗଲୁ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ, ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ

ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାର ଥିବ, ସେମାନେ ଆସିଯିବେ । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଶିବାନନ୍ଦ ଆଦିଙ୍କର ବହୁତ ଶିଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଳ୍ପ କେତେକ ସନ୍ନ୍ୟାସ ନେଉଥିବେ । ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ ତ ନେଇ ନ ଥାନ୍ତି । ବାକି ଘରଦ୍□ାର ଛାଡିଥିବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବହୁତ କମ୍ ବାହାରିଥାନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେଲେ ବି ପୁଣି ପୁନରଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହିଁ ପଡିଥାଏ । ଶିବାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ବାବା, ସିଏ ହିଁ ଗାଇଡ୍ ଅଟନ୍ତି । ଗାଇଡ୍ ବିନା କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ବାବା, ପିତା ସହିତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ସାରା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବୀଜରେ ରହିବ ନା । ଫାଦର ବୋଲି ସମସ୍ତେ କହିଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ଈଶ୍□ର ପିତା ଜଣେ, ତେଣୁ ସେହି ପିତାଙ୍କର ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଆସୁଥିବ ନା । କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ରହିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କମ୍ ଥିବାରୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ଆବର୍ଜନା ନ ଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କେତେ ବେମାରୀ ଆଦି ବାହାରୁଛି, ଯାହା ପାଇଁ ପୁଣି ନୂଆ ଔଷଧ ବାହାରି ଚାଲିଛି । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଳା କୌଶଳ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କୌଶଳ । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର କୌଶଳ କ'ଣ? ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମ ଆତ୍ମାକୁ ଓ ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ପାବନ କରାଅ, କହନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା, ତେବେ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା । ନିଜ-ନିଜର ଭାଷାରେ ୟାଦ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି, ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ୟ କେହି ସାହାରା ଦେବେ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ କହିଥାନ୍ତି - ଈଶ୍□ର ପିତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଗଡ ଫାଦରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉପରେ ଗଡ ଅଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହେବେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଓ ଅମରଲୋକ କଣ! ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗ ନର୍କ ସବୁ ଏହିଠାରେ ଅଛି । କେହି-କେହି ବୁଝୁଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ କେତେ ନୂଆ-ନୂଆ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ଚାଲିଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ଘରକୁ ନେଇଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦରକାର ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଏତେ-ଏତେ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଏବେ ଆମେ ଆସି ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହୋଇ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମ । ବିରାଟ ରୂପରେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ଚୂଟୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ହିନ୍ଦୁ ମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଚୂଟି ପରିଚୟ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଖଲିସ୍ଥାନର ନିବାସୀମାନେ, ମୁସଲମାନମାନେ ଏପରି ବେଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ତୁମେ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏମାନେ କେଉଁ ଧର୍ମର? ବାକି ଚିନ୍‌ବାସୀ, ଆଫ୍ରିକାବାସୀମାନଙ୍କର ଚେହେରାରୁ ଜଣାପଡିଯାଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରା ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଭାରତ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଥିବାରୁ ଏହା ଶିଖିଛନ୍ତି । କେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନୀତି-ନିୟମ ପୋଷାକ-ପରିଚ୍ଛଦ ସବୁ ଅଲଗା ଅଲଗା । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି, ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । ଏବେ ତ ସବୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ଅନ୍ତ ସମୟରେ ଆଉ କେଉଁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ହଁ, ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସିଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର କିଛି ନା କିଛି ମହିମା ହୋଇଥାଏ । ବିବେକ କହୁଛି ଯିଏ ପଛରେ ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖ ମିଳିବ । ମହିମା ହେବ ପୁଣି ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ହେବ । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ତୁମେ ସୁଖଧାମରେ ବହୁତ ସମୟ ରହୁଛ । ସେମାନେ ପୁଣି ଶାନ୍ତିଧାମରେ ବହୁତ ସମୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏହି ବୃକ୍ଷ ବଡ ଅଟେ ନା । ଏହି ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାର ଉପାୟ ବାହାର କରି ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍□ାରା କିଛି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ବୃଦ୍ଧି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ନୂଆ ପତ୍ର ସବୁ ଆସି ଚାଲିବ ପୁଣି ଶାଖା ଆଦି ବାହାରିବ । କେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ

ପ୍ରକାରର ରହିଛି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଆଉ କାହାର ସମ୍ପର୍କରେ ନାହୁଁ । ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି ଓ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କରାଅ, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ହିସାବ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । କଳିଯୁଗରେ କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିବ । ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ସ୍ଥାପନା ବାବା ହିଁ କରିବେ । ଭଗବାନୁବାଚ ମୁଁ ସ୍ଥାପନା କରାଉଛି । ବିନାଶ ତ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହେବ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏହି ଚିତ୍ର ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଦେଖ କେତେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ ଦୈହିକ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ସେମାନେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମର ଏବେ ଉତ୍ସାହ ଆସିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ କଳିଯୁଗ ବିନାଶ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ଏହା ହେଉଛି ରାଜସ୍□ ଅଶ୍□ମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏଥିରେ ଆହୁତି ପଡିବ । ଆଉ ତ କୌଣସି ଆହୁତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ଏହି ରାଜସ୍□ ଅଶ୍□ମେଧ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛି । ଏହା ସମଗ୍ର ଭୂମି ଉପରେ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଯଜ୍ଞ କୁଣ୍ଡ ରହିଥାଏ ନା । ଏଥିରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ସ୍□ାହା ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଯଜ୍ଞ କୁଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଯଜ୍ଞ କୁଣ୍ଡରେ କ'ଣ ହେବ? ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ସ୍□ାହା ହୋଇଯିବେ । ଏହି କୁଣ୍ଡ ପବିତ୍ର ନୂଆ ହୋଇଯିବ, ଏଠାକୁ ପୁଣି ଦେବତାମାନେ ଆସିବେ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସମୁଦ୍ର ହିଁ ରହିଛି, ସାରା ଦୁନିଆ ନୂଆ ହୋଇଯିବ । ଓଲଟ-ପାଲଟ ତ ବହୁତ ହେବ । ଏପରି କୌଣସି ଜାଗା ନାହିଁ ଯାହା କାହାର ହୋଇ ନ ଥିବ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର । ଏବେ ମୋର-ମୋର କହୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ବାକି ମୁଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଉଛି ସେହିମାନେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ଦୁନିଆରେ ରହିବେ । ପ୍ରଥମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହେବ । ଯମୁନା ନଦୀ କୂଳରେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର, ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମନୁଷ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ବସି କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର କାହାଣୀ, ଏହା ହେଉଛି ବେଦହର କଥା । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଏହିସବୁ କଥା ରହିଛି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଭଲ ସେବାଧାରୀ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣା ହୋଇଥାଏ, ସେମାନେ ଝୁଲା ଭରି, ଦାନ ଦେଇ ଚାଲିବେ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ଧନ ଦେଲେ ଧନ ସରିଯିବ ନାହିଁ । ଭାବନ୍ତି ଦାନ ଦେବା ଦ୍□ାରା ଭଗବାନଙ୍କର କୃପା ଅଧିକ ହେବ । ତୁମର ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଧନ । ଏବେ ଧନ ଦେଲେ ଧନ ସରିବ ନାହିଁ, ଯେତେ ଦାନ ଦେବ ସେତେ ଖୁସି ମିଳିବ । ଶୁଣିବା ସମୟରେ କେହି କେହି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଚାଲିଥାନ୍ତି । କେହି ତ ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ଭଳି ରହିଥାନ୍ତି । ବାବା ଏତେ ଭଲ-ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ଆପେ ଆପେ କାନ୍ଧ ହଲିବ । ଏଠାକୁ ପିଲାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରିଫ୍ରେସ୍ ବା ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ । ବାବା କିପରି ବସି ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ପଏଣ୍ଟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ନର୍କ ବଦଳି ସ୍□ର୍ଗ ହେବ ବାକି ଏତେ ସବୁଙ୍କର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମ ପାଇଁ ତ ସ୍□ର୍ଗ ଯେପରି କାଲିର କଥା । କାଲି ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲୁ, ଦ୍□ିତୀୟ ଆଉ କେହି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଏତେ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । ଦ୍□ାପରରୁ ସବୁ ଧର୍ମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏହା ବଡ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏହି କଥାରେ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍□ାରା କି ବୁଝିପାରିବେ । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ ତେବେ ଆସି ନିଶ୍ଚୟ ପତିତରୁ ପାବନ କରାଇବେ ନା! ଏଠାରେ ତ କେହି ପାବନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଇଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାରେ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ବିତିଗଲା ତାକୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଏଥିରେ ଆମେ କାହାକୁ ଖରାପ ଭଲ ବୋଲି କହି ପାରିବା ନାହିଁ । ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ବାବା ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସେବାରେ ଏପରି କର୍ମ ସବୁ କର ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଅପସେବା ହୋଇଯିବ । ବାବା ହିଁ ତ କହିବେ ନା । ତୁମେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲୁଣପାଣି ହୋଇଯାଇଛ । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଆମେ ଲୁଣପାଣି ହୋଇଯାଇଛୁ, ପରସ୍ପର ସହିତ ଭେଟ ହେଲେ କଥା ହେଉ ନାହୁଁ ପୁଣି କାହାକୁ କିଛି କହିଲେ ଏକଦମ୍ ବିଗିଡି ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବୁଝାଯାଉଛି ସର୍ବଦା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି କାମ ସବୁ କରିବା ଦ୍□ାରା ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନ ଥିବାରୁ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବା,

ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି, ତାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରଷି ଯାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଉପରେ ରୁଷୁଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରଷୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କେବେ କେବେ କ୍ଲାସ୍‌କୁ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଉପରେ ତ କେବେ ବି ରଷିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କ ମୁରଲୀ ତ ପଢିବାକୁ ହେବ । ୟାଦ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା - ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ସଦ୍‌ଗତି ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ଦେହଧାରୀଙ୍କ ଉପରେ ରଷି ଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ସା ତ ଦାଦାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କର ହେଲେ ହିଁ ଦାଦାଙ୍କର ବର୍ସା ମିଳିବ । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇଦେଲେ ବର୍ସା କିପରି ମିଳିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳରୁ ବାହାରି ଶୂଦ୍ର କୂଳକୁ ଚାଲିଗଲେ ବର୍ସା ସମାପ୍ତ । ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ହେବା ରଦ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତଥାପି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମାୟା ଏପରି ଯେ ଏକଦମ୍ ବରବାଦ କରିଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ୟାଦ କରିବା ଉଚିତ୍ କିନ୍ତୁ ୟାଦ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଯିଏ ଆମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଭାରତରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବା ହିଁ ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ରଚନା କରିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି । ବାବା ହିଁ ଆସି ସ୍□ର୍ଗବାସୀ କରାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଯାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ ଚଲାଇବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ଝୁଲାରେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଭରପୂର କରି ପୁଣି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଦାନ କରିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଖୁସି ମିଳିବ । ଜ୍ଞାନ ଧନ ବଢି ଚାଲିବ ।

(୨) କେବେ ବି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିଗିଡି ଯାଇ ଲୁଣପାଣି ହେବାର ନାହିଁ । ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାର ଅଛି ଏବଂ ମୁରଲୀ ଶୁଣିବାର ଅଛି । ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସଚ୍ଚାଯୋଗୀ ବା ସହଯୋଗୀ ଭବ ।

ଯିଏ ଯେତିକି ଯୋଗୀ ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ । ଯୋଗୀ ଆତ୍ମାର ସମ୍ପର୍କ ଅଥବା ସ୍ନେହ ବୀଜ ସହିତ ରହିଥିବା କାରଣରୁ ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନ ରୂପରେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବୀଜ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାବାଲା, ବୀଜକୁ ସ୍ନେହ ରୂପକ ପାଣି ଦେବାବାଲା ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସହଯୋଗ ରୂପକ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଇଥାଏ କାହିଁକିନା ବୀଜ ସହିତ ଯୋଗ ଥିବା କାରଣରୁ ପୂରା ବୃକ୍ଷ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ଗୁଡକୁ ମୋ’ର କହିବା ଅର୍ଥ ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ଢିଲା କରିବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ନିଜର ଦାତା ସ୍□ରୂପକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ।

କେବେ ବି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସହଯୋଗ ଯଦି କାହାର ଦରକାର ଥାଏ ତେବେ ତୁମେ ଦାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ତା’କୁ ସହଯୋଗ ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହେବ । ଯଦି ସ୍ନେହୀ ନାହିଁ ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ, କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ପନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ ।